

Testimony Maria Papadopoulou - Transcription of the Video Interview

Greek Version:

1. Decision and Departure: Migration in Times of Crisis:

Ονομάζομαι Μαρία Παπαδοπούλου. Είμαι 34 χρονών. Είμαι κάτοικος του Έσσεν. Και είμαι στη Γερμανία από το 2014. έχω καταγωγή από την Καβάλα. Εκεί γεννήθηκα και μεγάλωσα. Λοιπόν, όταν είχα τελειώσει τις σπουδές μου στην Ελλάδα, ήταν το 2013. Ήμασταν ένα με δύο χρόνια μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης. Έχω τελειώσει το παιδαγωγικό, δημοτικής εκπαίδευσης. Τέλος πάντων, ως δασκάλα, ως δάσκαλος να αποκτήσεις μια μόνιμη θέση. Υπήρχε κάποια χρόνια αναμονής. Και τότε ήταν για μένα το δίλλημα, είτε θα μείνω στην Ελλάδα και θα κάνω μια οποιαδήποτε δουλειά, για να πω απλά ότι δουλεύω, γιατί το όνειρό μου ήταν να δουλέψω σαν δασκάλα, είτε θα αναζητήσω την τύχη μου στο εξωτερικό καινούριο, ήταν όλα ανοιχτά. Και επειδή έτυχε να έχω έναν θείο, τον αδερφό της μαμάς μου, ο οποίος είναι και αυτός από τα 18 του εδώ, σπούδασε, παντρεύτηκε, τέλος πάντων, ζει με την οικογένειά του εδώ, μας είχε κάνει την πρόταση, εμένα και την αδερφή μου, να μας βοηθήσει το πρώτο καιρό να πάμε να ψάξουμε μαζί, τι θα κάνουμε. Και κάπως έτσι έχοντας τον θείο εδώ και την οικογένειά του, πήραμε την απόφαση να έρθουμε. Και πριν έρθουμε, μας είχαμε ψάξει ένα σπιτάκι, μας είχαν νοικιάσει το σπίτι και όταν ήρθαμε είχαμε ευτυχώς απευθείας ένα σπίτι να μείνουμε. Ήταν μια δύσκολη απόφαση, όχι τόσο για μένα γιατί ήμουν μετά τη σχολή και ήθελα πραγματικά κάτι να κάνω, να αξιοποιήσω τα προσόντα μου. Ήμουνα σε μια ηλικία που ήθελα πραγματικά να δουλέψω, να μπω στην αγορά εργασίας, να εξελιχθώ. Ήταν λίγο δύσκολο γιατί αυτό το βήμα γινόταν και για τους γονείς μου ευκολότερα άμα πηγαίναμε και οι δύο μαζί στη Γερμανία. Και εγώ και οι αδερφή μου. Αυτή είχε μόλις δώσει το Λύκειο, είχε δώσει Πανελλήνιες και είχε περάσει σε μια σχολή. Ήταν απλά δύσκολο αυτή να σπουδάσει σε μια πόλη στην Ελλάδα και εγώ να φύγω στο εξωτερικό. Οπότε η πιο καλή προοπτική με τα δεδομένα του τότε ήταν να φύγουμε μαζί στο εξωτερικό, ώστε να μπορούμε να έχουμε και αρχικά την οικονομική υποστήριξη των γονιών μας. Και έτσι λοιπόν πήραμε οικογενειακώς την απόφαση να το κάνουμε. Περιμέναμε λίγους μήνες, κάναμε κάποια εντατικά μαθήματα να θυμηθούμε λίγο τα γερμανικά που είχαμε μάθει ως παιδιά και το Φεβρουάριο ήρθε η στιγμή με τέσσερις βαλίτσες μεγάλες που ήρθαμε. Ήταν πολύ δύσκολος. Όταν έρχεται η ώρα να μπεις στο αεροπλάνο, με όλα αυτά τα συναισθήματα μαζί, να αφήνεις την παλιά σου ζωή πίσω, τη γλώσσα που μεγάλωσες, που επικοινωνούσες, να αφήνεις το καταφύγιό σου, το ασφαλές σου μέρος. Δεν ήταν εύκολο. Κλαίγαμε. Πολύ. Αλλά είπαμε ότι είναι για καλό. Και για τους γονείς, γιατί άδειασε ξαφνικά το σπίτι. Αλλά είναι μια εικόνα που ξέρουμε όλοι στην οικογένεια, είναι η δικιά μου εικόνα. Μου την είχαν κάνει όταν ήμουν πολύ μικρή δώρο. Και όπου και να πάω τον παίρνω μαζί. Έχει από πίσω και μια όμορφη αφιέρωση, που με συντροφεύει σε όλη μου τη ζωή. Διαβάζω αυτά τα λογάκια και είναι λογάκια, δηλαδή, στην καρδιά μου. Λοιπόν, οι πρώτες εντυπώσεις. Ήταν πολύ ωραίες. Είχα σοκαριστεί με την καλή έννοια, όχι με την αρνητική. Μου άρεσε πάρα πολύ η... Λοιπόν, η πρώτη μου δουλειά ήταν μια μίνι-τζομπ. Σε έναν σύλλογο γονέων και κηδεμόνων, στην πόλη του Χέρτεν. Είχα μια φίλη, έχω μια φίλη, η οποία δούλευε πριν από μένα εκεί. Και επειδή ήθελε να ξεκινήσει με ένα άλλο

επάγγελμα, μου είχε προτείνει να το αναλάβω εγώ, καθώς ήξερε ότι ήμασταν εκεί εδώ του ίδιου κλάδου. Εγώ είχα φτάσει μόλις στη Γερμανία, δηλαδή είχα φτάσει το Φεβρουάριο, προσπαθούσα να σκεφτώ τι θα κάνω με τη γλώσσα. Νομίζω είχα τελειώσει με τη γλώσσα μέχρι το ΓΑΜΑ 1 τον Αύγουστο και αυτή η δουλειά θα ξεκινούσε το Σεπτέμβριο. Δηλαδή ήταν ένα περίεργο πλαίσιο. Στην αρχή ήμουν λίγο σκεπτική, άμα θα τα καταφέρω και να δουλεύω και να σπουδάζω, γιατί ήταν σπουδές στα γερμανικά και εγώ με τη γλώσσα τότε δεν ήμουν καθόλου φερτράουτ. Δεν είχα καθόλου ακόμα την ευχέρεια. Και εν τέλει ξεκίνησα εκεί. Και πήγαινα δύο φορές την εβδομάδα και δίδασκα την ελληνική γλώσσα σε παιδάκια από πρώτης μέχρι έκτης δημοτικού

2. Arrival and Adjustment: Language, Studies, Everyday Life:

Και ξεκινήσει με τη σχολή μου, εδώ στο πανεπιστήμιο του Έσσεν, κοινωνική λειτουργός. Επειδή προέρχομαι με τις προηγούμενές μου σπουδές από τον κλάδο του Δημοτικού Σχολείου, ήθελα πάρα πολύ να βρω μία δουλειά σε ένα Δημοτικό Σχολείο. Οπότε βρήκα και τη δουλειά που έχω ακόμα και σήμερα. 18 τελείωσα, το 19 ξεκίνησα και από τότε δουλεύω εκεί. Δεν ήταν εύκολη. Και πάλι θα το πω λόγω της γλώσσας. Αλλά είναι και νορμάλ. Δηλαδή ήξερα τη δυσκολία στα αντιμετώπιζα και είμαι πολύ χαρούμενη που εν τέλει τα κατάφερα και έμεινα. Γιατί τον πρώτο καιρό ερχόμουνά πάντα με πονοκέφαλο στο σπίτι, καθώς άκουγα όλη τη μέρα γερμανικά, τα οποία ήταν τα τέλεια γερμανικά. Προσπαθούσα να ρουφήξω κάθε λέξη, κάθε έκφραση, πώς μπορώ να μιλάω με τους συναδέλφους, πώς μπορώ να μιλάω με τα παιδιά, ώστε να γίνω κι εγώ το ίδιο καλή, ας πούμε με τους συναδέλφους μου. Ευτυχώς εισέπραξα αρκετή βοήθεια και υποστήριξη στην αρχή, από τους περισσότερους συναδέλφους. Και έτσι σιγά σιγά με τον καιρό, ευτυχώς ήρθε από μόνο του, λύθηκε λίγο η γλώσσα και σήμερα νιώθω αρκετή αυτοπεποίθηση στο χώρο εργασίας. Ναι. Έχω την εντύπωση ότι στην αρχή, βέβαια, το θέμα ήταν ότι πολλές φορές ήμουν σε συνεντεύξεις, σε ομαδικές συνομιλίες, που κάποια πράγματα δεν τα καταλάβαινα. Και ένιωθα, ένιωθα, δεν είμαι σίγουρη, ότι υπήρχε από κάποια άτομα δυσανεμία, όταν μου εξηγούσαν κάτι και εγώ δεν το καταλάβαινα. Δηλαδή αυτό μπορεί να τους κούραζε. Απ' τη μια μπορώ να το καταλάβω, αλλά απ' την άλλη όταν είμαι εγώ ίδια σε αυτήν την θέση, εννοείται ότι δεν ένιωθα καλά. Προσπαθούσα με όλες μου τις δυνάμεις, αλλά αυτό, η γλώσσα κατακτιέται με μικρά βήματα και δεν μπορούσα να κάνω ένα μεγάλο άλμα, ήδη από την πρώτη στιγμή. Ναι. Αυτό το αρνητικό. Δυστυχώς ξεκινήσαμε το αρνητικό. Το θετικό, ποιο ήταν το θετικό; Το θετικό ήταν ότι, από την άλλη, πάρα πολλές συνάδελφοι και συνάδελφισσες είχαμε μια πολύ καλή σχέση. Δεν ξέρω, με βλέπαν ότι είμαι κάτι εξωτικό, δεν ξέρω, ίσως δεν είχαν κάποια στιγμή, δεν είχαν στο παρελθόν κάποια συνάδελφο σαν και εμένα, ίσως από την Ελλάδα. Πολύ χαιρόταν πάρα πολύ να μιλάνε μαζί μου για την Ελλάδα, να μου λένε πως πέρασαν στις διακοπές του. Αυτό μου άρεσε, γιατί ένιωθα περήφανη για την πατρίδα μου και καμιά φορά όταν μου ζητούσαν συμβουλές, "Πού να πάμε;", "Τι να κάνουμε;" Μου άρεσε αυτό. Έτσι, με έφερνε λίγο πιο πολύ κοντά τους, ειδικά στην αρχή. Νομίζω ότι αυτό ήταν ένας... Λοιπόν, το ότι είμαι ξένη ήταν, πιστεύω και εύχομαι, μαζί με τα υπόλοιπα προσόντα μου, που εύχομαι δηλαδή να ήταν αρκετά ταιριαστά για τη θέση, το ότι ήμουν ξένη. Ήταν σημαντικό για το σχολείο, γιατί έχουμε κατά 98% παιδιά με ιστορικό. Δηλαδή, έχουμε παιδάκια τα οποία είτε γεννήθηκαν εδώ και μιλάνε μόνο ξένες γλώσσες στο σπίτι, είτε οι γονείς τους ή αυτά ήρθαν από κάποια ξένη χώρα. Οπότε, νομίζω ότι και εγώ ταιριάζω αρκετά σε αυτό το σχολείο, καθώς καταλαβαίνω πολύ πως είναι το θέμα με τη γλώσσα, αλλά και σίγουρα τα διαφορετικά ήθη, έθιμα, συνήθειες, κάθε λαός είναι διαφορετικός, και πως είναι να είσαι σε μια κοινωνία στην οποία δεν μεγάλωσες και καμιά φορά δεν καταλαβαίνεις.

3. Perspectives and Belonging: Work, Networks, Future:

όταν είχα έρθει το 2014, ήδη από την Ελλάδα ασχολούμουν πολύ με τους συλλόγους και με τον παραδοσιακό χορό, έψαξα απευθείας εδώ στη Γερμανία έναν ελληνικό σύλλογο γιατί δεν είναι ότι δεν μου αρέσει να χορεύω κάποιους ευρωπαϊκούς χώρους οτιδήποτε, απλά τα παραδοσιακά είναι η αγάπη μου, ας πούμε, και έχω πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Έψαξα και βρήκα έναν ποντιακό σύλλογο, γιατί είμαι Πόντια στην καταγωγή και με αυτούς το σύλλογο ασχολούμουν και στην Ελλάδα κυρίως και είχε τύχει να πάω σε κάποια εκδήλωσή τους και τους έστειλα ένα μήνυμα, ανταποκρίθηκαν και ξεκίνησα λοιπόν να χορεύω σε αυτό το σύλλογο. Ήρθα σε επαφή με πολλούς Έλληνες που κατά νομίζω το 99% κιάλας ήταν άτομα τα οποία γεννήθηκαν και μεγάλωσαν εδώ στη Γερμανία. Είχα καταλάβει ότι υπάρχει κάποια διαφορά στον τρόπο σκέψης αλλά δεν ήταν κάτι το οποίο με ενοχλούσε, ίσα ίσα μου άρεσε που γνώριζα και αυτή την πλευρά των Ελλήνων στο εξωτερικό και τη θαύμαζα αυτή την πλευρά και τη θαυμάζω ακόμα γιατί κρατάνε τη φλόγα του Ελληνισμού άσβηστη. Ένωθα δηλαδή πολύ περήφανη σε αυτόν τον σύλλογο. Και περνούσε ευχάριστα ο χρόνος. Πολλά άτομα από εκεί κιάλας με βοήθησαν να καταλάβω πολλά πράγματα εδώ στη Γερμανία. Τα οποία μου τα εξηγούσαν στα ελληνικά και μου δίνανε κι εκείνη ευτυχώς την ευκαιρία αν κάτι δεν μπορώ ή δεν καταλάβω να μιλήσουν και να μου το ξεκαθαρίσουν ή να μιλήσουν αυτοί με κάποιον να τηλεφωνήσουν κάπου που χρειάζομαι και έκανα κι εκεί αρκετούς καλούς γνωστούς και φίλους. Αχ, η Ελλάδα η Ελλάδα είναι για μένα το σπίτι μου. Είναι το καταφύγιό μου. Ειδικά το σπίτι μου στο χωριό, στο Σταυρό Αμυγδαλών, εκεί που μεγάλωσα. Όταν μπαίνω μέσα νιώθω σαν να μπαίνω μέσα σε μια αγκαλιά. Όταν κάθε φορά που είμαι εκεί είναι σαν να μην πέρασε μια μέρα. Ξέρω κάθε γωνιά. Νιώθω πραγματικά υπέροχα όταν είμαι εκεί. Πατρίδα είναι είναι ο τόπος που με έπλασε που με έκανε τον άνθρωπο που είμαι που πέρασα ένα πολύ σημαντικό μέρος της ζωής μου και είναι το μέρος το οποίο ζουν τα αγαπημένα μου πρόσωπα, έζησα όμορφες στιγμές που κουβαλάω ακόμα μέσα μου, με αυτά τα αγαπημένα πρόσωπα. Είναι ο χώρος που οτιδήποτε και να συμβεί στη ζωή μου, ξέρω ότι θα αναζητήσω σαν πρώτο χώρο, γιατί έχω τις ομορφότερες μνήμες εκεί. Όχι το ότι εδώ δεν έχω ωραίες μνήμες, απλά είμαστε τα παιδικά μας χρόνια, και αυτό. Η πατρίδα μου είμαι εγώ, είναι η γλώσσα, η ελληνική που όλοι τη μιλάνε. Και το σπίτι, το οποίο πια βρίσκεται εδώ, είναι επίσης ένας χώρος όπου είμαι ασφαλής. Ένας χώρος που διαμόρφωσα ως ενήλικη εδώ όπως ήθελα, διότι κακά ψέματα, το σπίτι που κατοικούμε των γονιών είναι ήδη διαμορφωμένο, αλλά το σπίτι μας είναι το χώρος που φτιάχνουμε εμείς όπως θέλουμε, ώστε να αισθανόμαστε όμορφα μέσα σε αυτό. Έχω πάντα μέσα μου την ελπίδα ότι δεν θα ζήσουμε τις εποχές που ζήσαμε παλιότερα. Όλοι γνωρίζουμε από ιστορία και όλοι γνωρίζουμε πόσο κακό κάνουν τα άκρα στο οτιδήποτε στη ζωή μας. Είμαι πολύ υπέρ του ανθρώπου και το ότι πολύ κατά των διακρίσεων σε οποιοδήποτε κομμάτι της ζωής μας. Και όλα αυτά που πρεσβεύουνε αυτά τα ακροδεξιά, οι κινήσεις ή αυτά τα ακροδεξιά κόμματα, με βρίσκουν απολύτως αντίθετη. Θα μιλήσω για κάτι πάρα πολύ ακουέλ. Κάτι που σημαίνει τώρα. Ξεκινάει πάλι ένας πόλεμος. Όπως βλέπουμε στον κόσμο. Και αυτό που θέλω να πω είναι ότι για πολλά πράγματα υπάρχουν πάρα πολλές πλευρές και από μακριά μπορούμε να συμφωνούμε ή διαφωνούμε. Απλά στο τέλος αυτό που εύχομαι είναι να κάνουμε ό,τι κάνουμε γενικότερα εμείς για τον συνάνθρωπό μας. Όπως και η πολιτική, σε όλες τις χώρες με βάση τον άνθρωπο, και με τη δημοκρατία. Θα ήθελα ιδανικά σε 10 χρόνια, έτσι πως είναι η κατάσταση εδώ, να είμαι εδώ, με την οικογένειά μου. Ίσως και τα παιδιά μου. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, όταν με το καλό αποκτήσουμε. Να είμαστε εδώ. Να συνεχίσουμε. Να είμαστε ενεργά μέλη της ελληνικής κοινότητας και ομάδας. Θα ήθελα πολύ και τα παιδιά μου να γνωρίζουν το ίδιο καλά και τις δύο γλώσσες. Να ενταχθούν φυσικά στη γερμανική κοινωνία, αλλά και να έχουν πολλά ελληνικά ακούσματα και βιώματα..

English Version:

1. Decision and Departure: Migration in Times of Crisis:

My name is Maria Papadopoulou. I am 34 years old. I live in Essen. And I have been living in Germany since February 2014. I come from Kavala. That's where I was born and raised. So, when I finished my studies in Greece, and completed them, that was in 2013. It was one to two years after the outbreak of the economic crisis. I studied pedagogy, primary education. In any case, as a teacher, in order to get a permanent position, there was a waiting period of several years. And at that time, that was my dilemma: either I stay in Greece to take any job, just to be able to say that I am working. But my dream was to work as a teacher, or I would seek my luck abroad, possibly study something new... Everything was open. And because I happened to have an uncle, my mother's brother, who has also been here since he was 18. He studied here, got married, and in any case was living here with his family, he had offered to help my sister and me in the beginning, so that we could figure out together what we could do. And so, since my uncle and his family are already here, we decided to come here. And before we came, he had found us a small apartment, he had rented it, and when we arrived, we fortunately had accommodation right away where we could live. It was a difficult decision, but not so much for me, because I had just finished my studies and really wanted to do something to make use of my qualifications. I was at an age where I really wanted to work, to enter the job market, to develop myself further. It was a bit difficult, because this step also involved my parents, but it was easier since we would come to Germany together. My sister and I. She had just finished high school, taken the Greek Abitur exams and been accepted to a university. It was simply difficult for my parents to have one daughter studying in a city in Greece and to have me abroad. The best option under the given circumstances at that time, was to go abroad together, so that we could initially also receive financial support from our parents. And so, as a family, we made the decision to do it. We waited a few months, took some intensive courses to refresh our German, which we had learned as children. And in February the time had come, with four large suitcases that we arrived with. It was very difficult. When the time comes to get on the plane, with all these feelings in your luggage, to leave your old life behind, the language you grew up with, in which you communicated, to leave your place of refuge, your safe place. It was not easy. We cried. A lot. But we told ourselves that it was for our own good. And for our parents, because the house was suddenly empty. It is an icon that we all in the family know, this is my icon. It was given to me when I was very little. And wherever I go, I take it with me. On the back, there is also a beautiful dedication that has accompanied me throughout my life. I read this short saying and it means a lot to me. So, the first impressions. They were very nice. I was shocked in a positive sense, not a negative one. I liked it very much. Oh, my first job was a mini-job. In a parents' and guardians' association, in the city of Herten. I had a friend who had worked there before me. And because she wanted to take another position, she suggested that I take over her job, since she knew that we came from the same field. I had just arrived in Germany, that is, I had arrived in February, and was thinking about what to do with the language. I think I had completed the language at C1 level in August, and this job was supposed to start in September. So it was a strange situation. At first, I was a bit skeptical whether I would manage to work and study, because it was a degree program in German and at that time I was not at all familiar with the language. I did not yet have the fluency. And in the end, I started there. And I went twice a week and taught children Greek from the first to the sixth grade.

2. Arrival and Adjustment: Language, Studies, Everyday Life:

I began my studies here at the University of Duisburg-Essen, to become a social worker. Since I came from the field of primary education through my previous studies, I really wanted to find a position at a primary school. That's how I found the position that I still have today. I completed my studies in 2018, in 2019 I started and have been working there ever since. It wasn't easy. I'll say it again: because of the language. But that's normal. That means I was aware of the difficulties and faced them and I am very glad that I managed it and stayed. Because at the beginning I always came home with headaches, since I listened to German all day, and it was perfect German. I tried to absorb it as best as possible, every word, every expression, how I can speak with colleagues, how I can speak with the children, so that I could become just as good as my colleagues. Fortunately, at the beginning I received enough support from most of my colleagues. And so it came little by little, and over time it fortunately came naturally, my tongue loosened up a bit and today I feel confident enough at work. Yes. I have the impression that at the beginning, of course, the problem was that I often in job interviews, or in group conversations, did not understand some things correctly. And I had the feeling, I had the feeling, I wasn't sure, that there was some dissatisfaction among some people when they explained something to me and I did not understand it. That means that it may have tired them. On the one hand, I can understand that, but on the other hand if I were in that exact position, of course I wouldn't feel good. I made every possible effort, but that, the language, is learned in small steps and I couldn't make a big leap right from the very first moment. Yes. That was the negative part. Unfortunately, we started with the negative. The positive, what was the positive? The positive was that, on the other hand, a lot of colleagues, we had a very good relationship, I don't know, saw me as something exotic. I don't know, maybe at some point they had ..., they probably hadn't had a colleague like me before, for example from Greece. They really enjoyed talking with me about Greece, telling me how they had spent their holidays. I liked that, because I felt proud of my home country and sometimes, when they asked me for advice, "Where should we go?", "What should we do?" I liked that. It brought me a little closer to them, especially at the beginning. I think that was a... Well, that, that I was a foreigner, I believe and hope, alongside my other qualifications, which, I hope, are sufficient and suitable for the position... It was important for the school, because 98% of our children have a migration background. That means we have children who either were born here and only speak foreign languages at home, or whose parents or they themselves came from a foreign country. So, I think I also fit in quite well at this school, as I understand very well the situation with the language, but also in terms of the different customs and habits, that every culture is different, and what it is like to live in a society that you did not grow up in and sometimes you simply don't understand certain things.

3. Perspectives and Belonging: Work, Networks, Future:

When I came here in 2014, I had already been very involved in associations in Greece, especially with traditional dance, so here in Germany I immediately looked for a Greek association, because it's not that I don't enjoy dancing some European dances, all kinds of things, but traditional dance is, so to speak, my passion, and I have a great interest in it. I searched and found a Pontic association, because I come from Pontus and I had already been involved with these kinds of associations in Greece, mainly, and by chance I was there at one of their events and then I sent them a message, they replied and I made my way to dance in this association. I came into contact with many Greeks, of whom, I believe, 99% were people who were born here and grew up in Germany. I understood that there is a difference in the way of thinking, but it was nothing that bothered me, quite the opposite, I liked that I also got

to know this side of the Greeks abroad, and I admired this side of them and I still admire it, because they keep the flame of Hellenism inextinguishable. I was therefore very proud of this association. And time passed very pleasantly. Many people there helped me from the very beginning to understand many things here in Germany. Since they explained things to me in Greek and they also fortunately gave me the opportunity that if I didn't know or understand something, they would talk with me and explain it to me or that they would speak with someone, make a call somewhere when I needed them and in this way I also gained some good acquaintances and friends there. Ah, Greece... Greece is my home for me. This is the place where I feel comfortable. It is my place of refuge. Above all, my home in the village, in Stavros, near Amigdaleóna, where I grew up. When I go inside I feel as if I'm falling into a hug. Every time I am there it feels as if not a single day has passed. I know every corner. I feel really great when I am there. Home is the place that shaped me, that made me who I am today, the person I am, where I spent a very important part of my life and it is the place where my loved ones live, where I experienced beautiful moments that I still carry within me, with these beloved people. It is the place where whatever happens in my life, I know that I will look there first, because there I have the most beautiful memories. Not that I don't have beautiful memories here, but it is simply... We are our childhood – we are the place where we grew up and the first experiences that shaped us. And that. My home is me, the language, the Greek that everyone speaks. And the home that is now here, is also a place where I feel safe. A place that I shaped as an adult, the way I wanted it, because, let's not lie, the house we live in belongs to our parents and has already been set up, but our home is the place where we shape things according to our own ideas, so that we feel comfortable in it. I always carry the hope within me that we will not experience times like those that were experienced in the past. We all know from history and we all know how much damage they cause, the extremes, in everything that concerns our lives. I am very much for people and strongly against discrimination in every area of our lives. For everything they stand for, these far-right extremists, these movements or these far-right parties, I am absolutely opposed to. I will talk about something very current. Something that matters now. A war is starting again, as we see in the world. And what I want to say by that is that there are many aspects to many things and from a distance we can agree or disagree. But in the end I wish that we do things for our fellow human beings in general. Just like politics, in all countries that are focused on people, and with, with democracy. Ideally, in 10 years, I would wish given the current situation, to be here, with my family. Perhaps also with my children, if everything goes well and we have some. That we are here. That we continue, to be active members of the Greek community and group. I would very much wish that, also for my children, that they experience the same, and become proficient in both languages. Of course, they should be integrated into German society, but also have plenty of Greek influences and experiences.

This interview was conducted by Ruhr Museum. The women work migration platform was developed as part of the project FeMig.Lab, coordinated by Minor Kontor, in cooperation with the Humanity in Action Poland, the Ethnographic Museum of Istria, the LVR Industrial Museums and the Centrum voor de Geschiedenis van Migranten.